

Isten tenyerén

Látogatás a Kelemen Majorságba

A Solymári Helytörténeti Társaság egy szakmai megbeszélés színhelyéül rendhagyó módon a Kelemen Majorságot választotta Piliscséven. Régóta készültünk erre a látogatásra, hisz tulajdonosa és gazdája, Kelemen Gyuri sokunknak régi ismerőse, solymári őslakos, régóta invitál minket erre. Egy napsütéses, őszi délután indultunk háztűznézőbe. A színpompás őszi természet méltó kíséretül szolgált ehhez a kiránduláshoz, fokozva lelkes kis csapatunk örömváró hangulatát.

A majorság a Pilis-medencében, a Pili-hegység lábánál fekszik, távol a világ zajától, végtelen nyugalmat árasztva. Nagy várakozással érkezünk meg a majorság kapujához. Kelemen Gyuri már várt minket. Kedves mosollyal tárta ki e varázslatos birodalom széles kapuját. A kapun belépve azonnal megragadtott a csodálatos táj szépsége, és az a békesség, melyet az elénk táruló épületcsoport és maga a házigazda személye sugárzott. Az üdvözlő kézfogások, ölelések, bemutatkozások után házigazdánk saját készítésű pálinkát kínált, finom humorával fűszerezve. Társaságunk egyik hölgy tagja saját sütésű csodálatos sajtos rudacskaival kínálta végig a társaságot, megágyazva az isteni nedűnek. Ekkorra már előkerült Julika, házigazdánk párja, aki hasonló örömmel és kedvességgel fogadott minket.

A barátságos fogadást kötelességének tartotta a két kis házőrző kutya, akik lelkesen rohantak elénk, azonnal kikövetelve a kényeztetést, simogatást. Társaságunk szívét azonnal meg is hódították. E szeretetteljes fogadtatás után, miután felesleges holminkat letettük, elindultunk a major megismerésére, melyhez idegenvezetőnk természetesen Gyuri és Julika volt. Elénk tárult egy olyan mesebeli világ, amire lelke mélyén minden ember vágyik. Először egy tágas, virágos udvaron sétáltunk át, melynek bal oldalán a tájhoz simuló épület-együttes állt. Az első épületrész adott helyet a

„recepciónak”, a fogadóhelyiségnek és egy otthonosan és izléseken berendezett étteremnek, melynek falát különféle képek és alkotások, köztük családi fotók tették barátságossá. Még egy biliárdasztal is ott keltte magát, egy kis szabadidős sportra ösztönözve. Az udvaron tovább sétálva jobb kéz felől két kis tavacsát találtunk. Az egyik halastó, benne úszkáló színpompás halakkal, a másik fürdésre alkalmas a maga természetes bambuszos, nádas szegélyével. A két tó között átmenve egy kis fából készült pódium szabadtéri színpadként szolgál hangverseny vagy valamilyen más kulturális műsor előadásához.

A tavacszáktól nem messze napozásra, pihenésre alkalmas, fából készült ülőhelyek kínálták magukat, köztük néhány pad, helyet adva az alkalmi műsorok megtekintésének. Itt állva ragadtuk meg azt a lehetőséget, hogy alkalmi kórusá alakulva köszöntsük a minket oly nagy szeretettel fogadó házigazdánkat, amihez régi kórustagként ő is örömmel csatlakozott. Amint a mini „hangverseny” befejeződött, talán pont ennek hatására előkerült Gyuriék Füles nevű szamara, nagy pocakjában hordva születendő csacsikáját. Füles békés volt és barátságos, szemmel láthatóan gazdáját nagyon szerető jószág. Már ekkor érezhető volt számomra az ember és állat közötti tökéletes harmónia, szeretet és bizalom. Ugyanezt a szeretetteljes ragaszkodást közvetítették azok a kedves jelenetek, amikor név szerinti szólításra megjelentek a gazdasági udvar állatai, a göndör szőrű mangalicák, némelyik a dagnyából éppen kiszállva, csatatosan, a szokatlan barna és fekete színben pompázó impozáns kecskék, és kicsit távolabb a békésen legelésző birkák. Egyszer csak előbukkant Füles párja, Bendegúz, és gyermekük, Matyi csacsi. Kedvesen és bizalommal közeledtek hozzánk, és hagyták, hogy megsimogassuk őket. Jó volt látni e boldog állatok közösségét, családias együttlétét és emberhez való ragaszkodását.

Mindehhez a csodához a gazda szeme és szíve kellett, és az a végtelen alázat, amivel ember a másik embert és az állatot szolgálja. A farmon tovább sétálva hátrafelé megpillanthattuk Gyuriék szerény, de annál hívogatóbb lakhelyét, melyhez szinte hozzáépültek a gazdasági és kiszolgálóépületek. Mindez egymáshoz tökéletesen illeszkedve békés hangulatot árasztott. A nap még gyönyörűen sütött, sugarával körülölelve ezt az ember teremtette földi paradicsomot. Kicsit balra fordulva a baromfiudvarra értünk, ahol tyúkok, kacsák, libák vidám együttes fogadott. Tágas terek, szabad állatok színpompás kavalkádja. Az udvarhoz épült valamennyi állat szálláshelye, a mai stílusnak megfelelően mondhatnánk, hogy személyre szabott nyugóhelyet biztosítva az itt lakóknak. Az az összhang, ami ott valamennyi élőlény között kézzelfogható volt, simogatta a lelkeket. Folyamatosan az az érzésem volt, hogy itt valami csoda történik. Az ember teremtése idején lehetett ilyen harmónia ember, állat és természet között. Ahogy ott álltunk és hallgattuk Gyuri „előadását” az állatokról, munkájukról, a major működéséről, hirtelen azt éreztem, Isten tenyerén vagyunk. Ez a hely csakis a Teremtő szándéka szerint jöhetett létre, hogy megmutassa, így is lehet élni. Mély hálát éreztem, hogy megismerhettem ezt a helyet, mert része lehettem e harmonikus létezésnek.

Visszaérve egy kicsit a Földre, meg kell említeni azt a nem kevésbé fontos részét ottléteünknek, hogy nemcsak az ismerkedés örömeiben lehetett részünk, hanem egy valódi vendéglátásban is. Visszatérve a kiindulópont terített asztal várt minket, megrakva minden földi jóval, amit szintén Gyuri és felesége a kétkezi munkájával készített, mint mindent, amit eddig láttunk. Az ízletes díszítőros, a házi savanyúság, a házi készítésű szörpök és a szekszárdi barátoktól hozott borok igazi kulináris élvezettel egészítették ki eddigi élményeinket. Mindezt tovább fokozva megkínáltak a saját készítésű medvehagymás, snidlinges kecskesajtokból, saját füstölésű vékony és vastag kolbászból, amiket a helyszínen meg is lehetett vásárolni. A földi javakkal eltelve, az asztal körül ülve megkezdődhetett az a szakmai beszélgetés, amit ehhez a látogatáshoz kapcsolva terveztünk. A helytörténeti társaság jövő évi terveiről beszélgettünk, négy kérdés köré csoportosítva elképzeléseinket. Ezeket átgondolva fogjuk jövő évi munkánkat megtervezni, a fontossági sorrendet felállítani és a stratégiai tervet elkészíteni.

Búcsúzásunk előtt még jutott idő egy közös fénykép készítésére, hogy fényképen is rögzíthessük ezt az alkalmat, ezt a találkozást.

Összeszedelőzködtünk. Még egy utolsó pillantást vetve a majorra elindultunk haza. Lelkünk csordultig megtelt a látott élményekkel, a feltörő hála érzésével.

Ezúton szeretnénk még egyszer megköszönni Gyurinak és Julikának ezt a csodálatos élményt.

Czöndör Éva